

Із болю й радощів зіткана доля солдата

...І знову травень на календарі. Незабаром свято Перемоги. Буде радісно й весело. І лише у скронях сивочолих ветеранів ось уже 66 років поспіль в цей день відлунюють звуки гармат, стогін понівечених рядових, плач жінок і дітей. Щемлять серця їх. Навзрид готові плакати від спогадів терпких. І де, скажіть, придбати ліки від болю того. Тільки тепле слово розрадить, угамують біль щирі посмішки людей. ...Сьогодні живемо під мирним небом, маємо хліб на столі й благополуччя в родинах. І не вправі забути, що ветерани грудьми затуляли Україну від німецько-фашистських окупантів, ціною власного життя здобували нам світле майбутнє. На жаль, з кожним роком учасників бойових дій стає дедалі менше, тож обов'язок наш сьогодні – віддати належне сивочолим солдатам. І не лише дарувати квіти й говорити слова вдячності повинні їм, а й молитися за кожного, хто брав участь у цій кровавій борні.

Ветеран Великої Вітчизняної війни Олександр Чувакін із селища Клесів ледве встиг завести мову про війну, як обличчя зросили прозорі крапельки-сльозини. Інакше й бути не могло, адже страшна війна осиротила його, безжально обпалила молоді дужі крила юнака, посилаючи на долю одне за одним тяжкі випробовування. І сам дивується, як зумів пережити ті злощасні часи.

- Родом я з Росії, міста Новомосковськ Тульської області, - повів розмову Олександр Матвійович. – Зростав у багатодітній сім'ї, де крім мене виховували ще 4 дітей. Війна торкнулася кожного з нас. Пам'ятаю, помер дід, а через кілька місяців отримали повідомлення про загибель у бою на Кавказі тата. Тільки Богу відомо, де сили взяли пережити те горе. Найбільше побивалась мама, адже всі турботи відтоді лягли на її тендітні плечі. Ніхто й не здогадувався, що скоро і я потраплю під ворожий приціл.

Тоді Олександрові ледве минуло 13 років, якраз закінчив 5 класів. Здавалось, юний, та розумів наскільки важливою й необхідною є його допомога неньці. Тому, не гаючи й дня, шукав можливостей підзаробити бодай на хліб для молодших братиків і сестричок. Два роки трудився в колгоспі, згодом у 1943 пішов на фронт.

- Коли звільняли Київ, саме проходив бойову підготовку, - ділиться спогадами ветеран. – Відтак мене відправили у 169 полк Волинської області солдатом-автоматником. Затим брав участь у звільненні Ковеля від окупантів. З серпня 1943 служив в оперативних військах. Найбільше закарбувались у пам'яті не службові труднощі, а понівечені й скоцьюблені тіла молодих бійців, з якими товаришував. Безліч моїх друзів полягли в боях за Україну. Кожен з них свято вірив, що повернеться до рідної домівки,

одружитися, зведе ошатне гніздечко. На жаль, мріям багатьох не судилося здійснитися, ворожа куля безжально скосила, забравши щасливе майбутнє, мрії, сподівання... Коли у 1947 полк розформували, Олександра Матвійовича направили в селище Клесів. Тут і познайомився з майбутньою дружиною Надією Григорівною, яка на той час трудилася на пошті. Світлі почуття осінили душу юнака. Ось воно, кохання, подумав. І не помилився. Досі пам'ятає першу зустріч з коханою, зацікавлений погляд, яким, здавалось, пронизувала наскрізь, солодкі обійми й поцілунки. Невдовзі й поєднали свої долі.

Після демобілізації Олександр Чувакін 6 місяців навчався на закрійника у Львові, затим працевлаштувався за спеціальністю у швейний цех, що діяв неподалік. Здавалось, чоловік, але справу свою знав краще будь-якої жінки. Це й посприяло тому, що невдовзі його обрали завідувачем майстеринею. Усе своє життя присвятив нелегкому захопленню. Нині пишається роками, відданими улюбленому заняттю й людям, з якими трудився. «Робота хоч і копітка, але дуже цікава», - зауважив, посміхнувшись.

Спільно з дружиною, яка своє життя присвятила поштової справі, Чувакіни виростили доньку, яка теж пішла матусиною стежиною. Нині мешкає сивочолий ветеран з онучкою. А скільки гарних, теплих слів говорить про рідних людей, адже ніколи не почував себе тут ображеним. І донька, і онука заповзятливо піклуються про нього. І це, погодьтесь, найбільше допомагає забути воєнні лихоліття. Звичайно, підірване здоров'я, одразу після демобілізації отримав інвалідність II групи, а нещодавно I, не дають забути про ті страшні події. І нагрудні знаки «Орден за Вітчизну», «Орден за мужність», медалі, які найбільше любить показувати правнукам, теж нагадують про пекельні страхіння. Та й з пам'яті не викинеш пережитих подій. І не варто, адже в кожного своя доля, свій хрест. Олександр Чувакін мужньо пережив випробовування війною. І за цей безсмертний подвиг Вам, шановний ветеране, доземний уклін, вдячність і шана. Хай у вашій оселі панують злагода й любов, а Господь дарує щастя й довгі роки життя.

Ольга Лотоцька